

ΦΙΛΟΣ ΜΕ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΝ

(ΕΙΚΩΝ)

Ο Κλέων εἶνε πράγματι ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον σπανίους φίλους. Ἄλλὰ τί νὰ σᾶς εἰπῶ: εἶνε ὑπὲρ τὸ ὄσον ἀφωσιωμένος. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανθῆ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Τοῦ κολλᾷ ὡς βδέλλα. Τὸν περιέπει μὲ τὰς ἀενάους φροντίδας του· τὸν κρατεῖ ὑπὸ ἄτμὸν μὲ τὰς λεπτολόγους συμβουλὰς του· τὸν κατακλύζει ἀπὸ ὑποχρεώσεως· τὸ πνίγει μὲ τὰς εὐεργεσίας του.

* *
Ἐνθυμοῦμαι. Δὲν εἶχε παρέλθει ἓνας μῆνας ποῦ εἶχα μὲν γνωρισθῆ. Ἄλλ' ἀνέ-

πτυξε τόσην ἀγάπην, τόσην στοργήν, τόσην αὐταπάρνησιν πρὸς ἐμέ, ὥστε μὲ ἐπρόσεχε μὲ ὄσην λαχτάραν προσέχει μὴ μῆτέρα τὸ μονάκριβό της τὸ παιδί. Ἐξήλεγε τὰ ἐλάχιστα περιστατικά τοῦ βίου μου, τὰ διύλιζε, τὰ ἐκατόνιζε, πρὸς τὸ συμφέρον μου πάντοτε· καὶ δὲν ἠδυνάμην

νά τοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Ἦμην δηλαδή καθ' ὀλοκληρίαν αἰχμάλωτος τῆς ἀγάπης του.

Ἔτρεμε διὰ τὴν ὑγείαν μου. Δι' ὄνομα Θεοῦ μὴ τύχη καὶ πάθω τὸ παραμικρόν! Μὲ ἐπρόσεχε ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, ἀπὸ τὴν πολλὴν κόπωσιν, μὴν κάμω λάθος καὶ πῶ νερὸ ἰδρωμένος, μὴν φάγω κανένα δύσπεπτον φαγητόν.

Κάθε πρωὶ σχεδὸν ἤρχετο καὶ μ' ἐσήκωνε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Σήκω, σήκω· μοῦ ἔλεγε. Ὁ πολὺς ὕπνος εἶνε ἐναντίον τῆς ὑγιεινῆς. Ἔβγα ἔξω, στὸν ἀέρα, στὸ φῶς, στὸ ὑπαιθρον.

Σὰς βεβαιῶ· αὐτὴ του ἡ ἀφοσίωσις, ἡ λατρεία, μοῦ ἔφερε δάκρυα εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ κάμνης καὶ ψυχρολουσίας, ἀκοῦς; χωρὶς ἄλλο. Δυναμόνουν τὰ νεῦρα.

Καὶ διέτασσε τὴν ὑπηρέτριάν μου νὰ μοῦ ἔχη ἕτοιμον τακτικὰ τὸ μπάνιο.

Ἐνίοτε, ὅταν ὑπωπτεύετο ὅτι μ' ἔβλαπτε τὸ στομάχι κανέν φαγητόν, συνεννοεῖτο ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν ὑπηρέτριάν μου καὶ μοῦ ἐκάνονίζαν τὴν δίαιταν καὶ μοῦ προσδιώριζαν τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ διανοηθῶ διαμαρτυρίας.

Κάποτε τοῦ ἐφαινόμουν ὠχρὸς καὶ ἐξησθενημένος. Καὶ μὲ ἠρώτα ἔντρομος μὲ τὸν πλέον τραγικὸν τρόπον:

— Τί ἔχεις; δὲν εἶσαι καλά; Πρέπει νὰ κυτταχθῆς... μ' ἐννοεῖς; Στάσου νὰ πάω νὰ σοῦ φέρω ἕνα γιατρό. . .

— Εἶμαι καλά· διεμαρτυρόμηγν ἐγώ. Δὲν ἔχω τίποτε ἀπολύτως.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, μὲ ἀπεστόμωνεν ὁ λαμπρὸς μου φίλος.

Καὶ ἐλάμβανε τὴν χεῖρα μου καὶ μ' ἐσφυγμομετροῦσε καὶ μοῦ παρετήρει τὴν γλῶσσαν ἂν ἦτο καθαρὰ, καὶ μ' ἐστιγθοσκοπεῖ.

— "Ὅχι, ὄχι· κάτι θάχης· πέσε γρήγορα στὸ κρεβάτι· κουκουλώσου· ἐγὼ θὰ πεταχθῶ νὰ φέρω τὸ γιατρό.

Ἐννοεῖται, ὁ ἰατρὸς κατῶρθωνε νὰ μ' εὐρίσκη πάντοτε ἄρρωστον καὶ μ' ἐφόρτωνε ἓνα σωρὸ φάρμακα, τὰ ὅποια ὁ καλὸς μου φίλος μ' ἐβίαζε νὰ λαμβάνω μὲ ὄλην τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὡς νὰ ἦτο τέλειος νοσοκόμος! . . .

* *
*

Καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ τοῦ μοναδικοῦ φίλου μου ἦτο τόσοσιν ζηλότυπος καὶ ἀποκλειστικὴ, ὥστε δὲν ἐπεδέχετο οἰονδήποτε συναγωνισμόν. Ποῦ νὰ τολμήσῃ ἄλλος κανεὶς νὰ με περιποιηθῇ, νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ φιλικὰς διαθέσεις! Θεὸς φυλάξοι! Ἦτο τόσοσιν ἀπέραντος ἢ πρὸς με ἀγάπη του, ὥστε ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ μὲ ἀγαποῦν ἄλλοι.

Οὕτω, βαθμηδόν, μὲ ἀπεξένωσε ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου φίλους, μὲ τοὺς ὁποίους κ' ἐγὼ δὲν ἐνόησα πῶς εὐρέθην ἔξαφνα δυσηρεστημένος μὲ ὄλους. Ὅταν δὲ ἐσχηματίσθῃ πέραξ μου τὸ κενὸν καὶ ἡ ἐρήμωσις, προσεκολλήθην ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν ἀνεκτίμητον φίλον μου, ὅστις ἄλλως τε δὲν ἔπαυε νὰ με κουράζῃ μὲ ἀδιάλειπτα δείγματα ἀφοσιώσεως. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω χωρὶς αὐτόν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀπατέλει μέρος ἀναπόσπαστον τῆς ψυχῆς μου, τῶν διαλογισμῶν μου, τῆς ὑπάρξεώς μου.

Ἡ ἀδελφότης δὲ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἐμελλε βέβαια νὰ

καταπλήξῃ μίαν ἡμέραν τὸν κόσμον ἀπὸ ἑνα νέον Δάμωνα καὶ Φιντίαν, θὰ ἐξηκολούθει μέχρι τάφου, ἂν ἔξαφνα, ἀπὸ ἑνα λᾶθος ἰδικόν μου ἀσύγγνωστον, δὲν ἐξητμίζετο εἰς τὰ σύννεφα, συνεπειᾶ τοῦ ἐξῆς περιέργου ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἀμέσως θὰ σᾶς διηγηθῶ.

* *
*

Ἔτυχε νὰ ἐρωτευθῶ ἐν τῷ μεταξὺ μίαν ὡραίαν χήραν, ξανθὴν, μὲ μαῦρα μάτια, μὲ σῶμα πλαστικὸν ὡς ἀγάλματος, μὲ παράστημα θεᾶς. Ἄλλὰ πλὴν τῶν ποιητικῶν τούτων προσόντων, εἶχε καὶ ἀρκετὴν προῖκα, τὸ ὁποῖον—δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.—μοῦ ὑπεδαύλιζε ἔτι μᾶλλον τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός μου.

Διενουόμεν νὰ τῇ ἀπευθύνω πρότασιν γάμου. Ἄλλὰ πρὶν προβῶ, εἶχα ἱερὸν καθήκον νὰ τὸ ἀνακοινώσω εἰς τὸν φίλον μου. . .

Ἄλλ' αὐτὸς διεμαρτυρήθη στεντορείως :

— Τί ἔκαμε, λέει : Ἐσὺ νὰ πανδρευθῆς ; Νὰ βάλῃς μπελάδες στὸ κεφάλι σου ; Ἄ ! μπᾶ ! μπᾶ ! Βγάλε το ἀπ' τὸ νοῦ σου. Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται.

— Μά. . .

— Τίποτε τίποτε. Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάμῃς τέτοια κουταμάρα. Ὁ γάμος γιὰ σένα θὰ εἶνε ἑνα εἶδος αὐτοκτονία. Νὰ ἀφήσῃς τὴν ἡσυχία σου, τὰς ἐξεις σου, τὸν ἄφροντιν βίον καὶ νὰ πᾶς νὰ μπλέξῃς ἔξαφνα μὲ μιὰ κοκκέτα. . .

— Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε κοκκέτα.

— Ἀδύνατον ! ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε κοκκέταις.

* *
*

Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν εἶχα ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν

να μη τὸν ἀκούσω. Ἐκεῖνος ἐπέμενε πάντοτε. Ἄλλ' ἐγὼ ἤμυνόμην. Τοῦ ἔδωσα δὲ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι θὰ νυμφευθῶ καὶ χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν του!!!

Ἡ παρακοή μου τὸν ἐξέπληξε. Ἦτο καὶ ἡ πρώτη ἄλλως τε, διότι ποτὲ δὲν τοῦ εἶχα ἐναντιωθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Σχεδὸν τοῦ ἤλθε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν λύπην του.

— Πολὺ καλὰ, μοῦ εἶπε. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, κάμε το. Ἄλλὰ τοῦλάχιστον, ἄφησέ με νὰ ἐκπληρώσω ἐν ἱερὸν φιλικὸν καθήκον ἀκόμη.

— Ποῖον;

— Ἄφησέ με νὰ βεβαιωθῶ κἂν ἐξ οἰκειᾶς ἀντιλήψεως ἐὰν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀξία σου καὶ ἂν θὰ ἡμ-
πορέσῃ νὰ σε κάμῃ
εὐτυχῆ. Σχέτισέ με
πρῶτα, νὰ τὴν γνω-
ρίσω, νὰ τὴν ψυχολο-
γήσω, νὰ ἰδῶ πῶς ζῆ,
πῶς σκέπτεται, νὰ
μάθω τὰς συνηθείας
της, τὰς ἰδέας της, τὰ
αἰσθήματά της. Ἐν

ὀνόματι τῆς ἀγάπης μας, ὅς μου τὸν λόγον σου ὅτι δὲν
θὰ προβῆς εἰς προτάσεις γάμου, ἂν δέν σε εἰδοποιήσω προ-
ηγουμένως περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐρευνῶν μου.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι τοῦ εἶπα καὶ τὸν ἔσφιγγα συγ-
κεκινημένος καὶ ἔνθακρος εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Τὴν ἐπιούσαν ἐσύστησα τὸν ἐξαίρετον φίλον μου εἰς
τὴν μελλονύμρον μου, ἐγὼ δὲ ἀνεχώρησα δι' ὀλίγας ἡμέ-
ρας εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα, διὰ
νὰ τακτοποιήσω μερικὰς μου ὑποθέσεις.

* *
*

Ὅταν ἐπέστρεψα, ἠπόρησα πῶς ὁ φίλος μου, ὁ λαμ-

πρὸς καὶ ἀφωσιωμένος μου Κλέων, δὲν ἤλθεν εἰς τὸν σι-
δηροδρομικὸν σταθμὸν νὰ μὲ ὑποδεχθῇ, ἐνῶ ἐγὼ τοῦ εἶχα
τηλεγραφήσει τὴν ἀναχώρησίν μου.

Ἐτρόμαξα. Βέβαια, κάτι κακὸν θὰ τοῦ συνέβη. Καί
μὲ παλμούς ἀγωνίας ἔτρεξα εἰς συνάντησίν του. Ἀλλὰ
δὲν τὸν ἤυρα. Ἄντ' αὐτοῦ μοῦ παρουσιάσθη ἓν ἐπισκε-
πτήριόν του, δι' οὗ μὲ ἐπληροφόρει ὅτι ἀπουσιάζει δι'
ἐργασίαν εἰς Σῦρον καὶ θὰ ἐπανέλθῃ μεθαύριον.

Συνῆλθον ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῶν ἀορίστων φόβων μου
καὶ ἔδραμον περιχαρῆς εἰς τῆς ὠραίας χήρας, πλήρης ἔρω-
τος καὶ ἐλπίδων καὶ εὐτυχίας.

Μὲ ὑπεδέχθη εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς. Ἦτο ἐξαισιῶς
εὐμορφη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, θελκτικὴ, φαιδρά, ὡς νὰ προ-
ησθάνετο ἴσως ὅτι ἠρχόμην νὰ τῆς προσφέρω τὴν εὐτυχίαν.

Ἐξαφνα, ἐν μέσῳ τῆς χαριτωμένης μας συνδιαλέξεως,
μ' ἓνα χαμόγελον κάπως περίλυπον :

— Ἀλήθεια· πρέπει νὰ σὰς ἀναγγείλω καὶ μίαν εὐ-
χάριστον εἰδήσιν, μοῦ λέγει.

Ἀνεσκίρτησα.

— Ποίαν ; ἐρωτῶ περι-
χαρῆς, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι
θὰ μὲ προελάμβανεν αὐτὴ
πρώτη.

— Ἀρραβωνιάσθηκα !

— Ἀρραβωνιάσθηκες !
ἀνέκραξα, ὡς λέων τραυ-
ματισθείς. Μὲ ποῖον ;

— Μὲ τὸν φίλον σας,
τὸν κύριον Κλέωνα. Μεθαύ-

ριον γίνονται καὶ οἱ γάμοι μας.

* *

*

Μοῦ ἤλθε σκοτοδίνη. Παρ' ὀλίγον νὰ πέσω ἐνώπιόν
τῆς λιπόθυμος.

Τὸ βράδυ λαμβάνω ἀπὸ τὸν φίλον μου τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε ποῖον πνεῦμα τρομερᾶς ἀφοσιώσεως διαπνέει:

« Ἀγαπητέ μου,

Ἐμαθες βέβαια ὅτι ἐμνηστεύθην μὲ τὴ γνωστήν σου χήραν. Ἴσως παρεξηγήσης τὸ πρᾶγμα καὶ δυσαρεστηθῆς. Ἀδίκως ὅμως, σοῦ ὀρκίζομαι, διότι, ἂν τὴν νυμφεύωμαι, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν. Μετὰ ἐπισταμένην ἐξέτασιν, ἐπέισθην ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτῆ ἦτο ἐντελῶς ἀκατάλληλος διὰ σέ. Θὰ ἦσο ὁ δυστυχεύστερος τῶν συζύγων. Ἀλλὰ σὺ εἶχες σταθεράν ἀπόφασιν νὰ τὴν νυμφευθῆς, ἐγὼ δὲ τὸ ἱερὸν καθήκον νὰ σε σώσω. Τί νὰ κάμω; Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχεν ἢ νὰ τὴν νυμφευθῶ ἐγὼ. Γνωρίζεις τὴν αὐτὰπάρνησίν μου, καὶ θὰ ἐννοήσης, εἶμαι βέβαιος, τὴν θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν προβαίνω πρὸς χάριν σου, νυμφευόμενος αὐτήν, καὶ ἀναλαμβάνων ἀπὸ τοῦδε ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τὰς συμφοράς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἐὰν τὴν ἐνυμφεύεσο σὺ, ἀγαπημένε μου φίλε.

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐκτιμήσης καὶ τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ἀφοσιώσεώς μου. μεθ' ἧς διατελῶ

Ἄλλως ἰδικός σου
ΚΛΕΩΝ»

* *

*

Δὲν εἶχα λοιπὸν δίκαιον ὅταν σᾶς ἐλεγα ἐν ἀρχῇ ὅτι ὁ φίλος μου ἦτο καλός, κάλλιστος, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ δέον ἀφωσιωμένος καὶ ἀλτροῦστῆς!!

(Μίμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς μάταιον φιλόδοξον

Τρελλαίνεσαι γιὰ δόξα, ἐπειδὴ λὲς καὶ θαρρεῖς
στὴ δάφνη πῶς τελειώνει πάντα, ἀργὰ ἢ ἐνωρίς.
Σὲ συμβουλεύω: μούντσωσ' τὴν νὰ πάη 'ς τὸ δαίμονα
καμμιὰ φορὰ ἀρχίζει ἀπὸ . . . σα πιο λ έ μ ο ν α!

Idem